

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.968 van 10 juni 2026
in de zaak A. 246.089/IX-10.754**

In zake: XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sven Boullart en Yüksel Samet Gündogan
kantoor houdend te 9000 Gent
Voskenslaan 419
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de DIRECTEUR-GENERAAL VAN DE PENITENTIAIRE IN-
RICHTINGEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter Dewaele
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Groeningestraat 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 oktober 2025, strekt tot de nietigverklaring van beslissing BC/25-0179 van de beroepscommissie van de Centrale toezichtsraad voor het gevangeniswezen van 8 september 2025.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 16.505 van 4 november 2025 is het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Christiaan Lesaffer heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft gevraagd dat de procedure wordt voortgezet.

Met toepassing van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’, heeft de voorzitter van de IXe kamer bij beschikking van 30 maart 2026 aan de partijen voorgesteld dat de zaak niet op een openbare terechtzitting wordt behandeld, tenzij één van de partijen hierom verzoekt.

Geen van de partijen heeft om een terechtzitting gevraagd.

Overeenkomstig bovenvermelde beschikking, werd het debat gesloten en werd de zaak in beraad genomen op 18 mei 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De beroepscommissie van de Centrale toezichtsraad voor het gevangeniswezen (“de beroepscommissie”) heeft in de bestreden beslissing de volgende samenvatting van de feiten gegeven:

“Ten aanzien van beroepsindiener [*thans*: verzoeker in cassatie] werden er op 3 oktober 2024 en 19 september 2024 twee aanhoudingsbevelen uitgevaardigd.

Op 19 september 2024 werd beroepsindiener aangehouden voor feiten van ontploffingen bij nacht met gewonden en schade aan woningen en voertuigen, en wegens deelname aan een criminele organisatie. Er zouden aanwijzingen zijn dat de feiten kaderen in represailles uitgevoerd in het criminele milieu dat zich bezighoudt met de internationale handel in cocaïne.

Op basis van het bevel tot aanhouding van 3 oktober 2024 is hij in verdenking gesteld als leidinggevende van een criminele organisatie.

Bij betrokkene werden tijdens zijn huidige detentie gsm-toestellen aangetroffen. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, afdeling Antwerpen d.d. 10 oktober 2023 werd beroepsindiener ook al veroordeeld voor feiten van een nachtelijke brand gesticht aan de voorgevel van een woning in juli 2022. Op basis van het uitlezen van de gsm van beroepsindiener zou vaststaan dat beroepsindiener de feiten bewust en vanuit de gevangenis organiseerde.

Op basis van de huidige beschikbare informatie en lopende onderzoeken zou blijken dat beroepsindiener blijvend de criminele organisatie waartoe hij behoort probeert aan te sturen vanuit de penitentiaire inrichting.

Om die reden werd beroepsindiener op 12 november 2024 onder een bijzondere veiligheidsmaatregel geplaatst (hierna: BVM) voor de duur van zeven dagen (zijnde van 12 november 2024 tot en met 18 november 2024). Er werden twee maatregelen opgelegd: enerzijds de uitsluiting aan bepaalde gemeenschappelijke of individuele activiteiten en anderzijds het verplicht verblijf in de aan klager toegewezen verblijfsruimte. Diezelfde dag werd ook een ordemaatregel opgelegd waarin werd beslist tot controle briefwisseling, glasbezoek en beperking van het recht op telefonie. De klachtencommissie vernietigde deze beslissingen op 22 januari 2025.

Op 18 november 2024 werd de (onwettige) BVM voor een eerste maal verlengd. Ook deze BVM werd onwettig bevonden door de klachtencommissie omwille van het feit dat de rechten van verdediging van klager geschonden werden.

Op 25 november werd de BVM voor een tweede maal verlengd. Opnieuw vernietigde de klachtencommissie deze maatregel omdat de rechten van verdediging van klager geschonden werden. Tevens kon er nooit sprake zijn geweest van een tweede verlenging aangezien de initiële beslissing werd vernietigd.

Op 25 november 2024 werd door DG EPI nieuwe vertrouwelijke informatie d.d. 21 november 2024 vanuit de veiligheidsdiensten ontvangen.

Op 6 december 2024 besliste de directrice-generaal tot plaatsing van beroepsindiener in een IBVR, onder meer onder verwijzing naar de actuele vertrouwelijke informatie.

Tegen die initiële plaatsingsbeslissing van 6 december 2024 werd geen beroep bij de beroepscommissie ingesteld.

Op 4 februari 2025 nam de directrice-generaal de beslissing tot hernieuwing van het individueel bijzonder veiligheidsregime. Op 3 april 2025 hernieuwde de directrice-generaal een tweede maal het individueel bijzonder veiligheidsregime.

Op 4 juni 2025 nam de directrice-generaal een derde maal een beslissing tot hernieuwing van het IBVR van 5 juni 2025 tot en met 3 augustus 2025. Het regime bestaat uit de volgende maatregelen:

- Uitsluiting van deelname aan alle gemeenschappelijke activiteiten
- Betrokkene behoudt echter het recht op deelname aan individuele activiteiten zoals eredienst op cel, individuele wandeling en individuele fitness.

- Systematische controle van inkomende en uitgaande briefwisseling
 - Uitsluiting van het recht op bezoek en ongestoord bezoek
- Deze maatregel is niet van toepassing voor de contacten met advocaten.
- Er kan echter wel glasbezoek worden toegestaan voor de ouders van beroepsindiener, onder de strikte voorwaarde dat er tijdens dit bezoek Nederlands wordt gesproken.
- Gedeeltelijke ontzegging van het gebruik van telefoon
 - Verplicht verblijf in de hem toegewezen verblijfsruimte.”

Het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 4 juni 2025 wordt met de thans bestreden beslissing van de beroepscommissie verworpen op 8 september 2025.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert een eerste cassatiemiddel aan, genomen uit de schending van artikel 3 van het Europees verdrag over de rechten van de mens (EVRM) en van artikel 149 van de Grondwet:

“1. Artikel 149 van de Grondwet bepaalt dat elk vonnis met redenen omkleed is.

Deze verplichting geldt ook voor de Beroepscommissie gezien deze een administratief rechtscollege uitmaakt.

2. Deze motiveringsplicht houdt in dat de bodemrechter moet antwoorden op de middelen of de argumentatie van de betrokkene.

3. Verzoekende partij heeft in het beroepsschrift van 7 juni 2025^[...] uiteengezet dat hij het niet eens is met de beslissing van verwerende partij om het IBVR voor opnieuw een periode van twee maanden te hernieuwen zonder enige versoepelingen, terwijl zijn gedrag steeds positief wordt beoordeeld. Hij verwijst hiervoor ook naar zijn procedures bij de Klachtencommissie, waarin zijn klachten steeds als gegrond werden beoordeeld.

Verzoekende partij lichtte dit toe als volgt:

‘Ik ben het niet eens met deze beslissing omdat men opnieuw de IBVR met 2 maanden heeft verlengd, zonder enige versoepelingen toe te kennen. Ik verwijs ook naar men vorige klachten bij de klachtencommissie, hetgeen

allemaal gegrond werd verklaard, alsook men lopende klachten bij de beroepscommissie.’

Hoewel verzoekende partij niet woordelijk verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens [...], kan hieruit duidelijk worden afgeleid dat verzoekende partij het niet eens is met hoe hij wordt behandeld in de penitentiaire inrichting en dat een IBVR zonder versoepelingen niet houdbaar is.

[...]

De bestreden beslissing beantwoordt dit zelfstandig middel uit het beroepsschrift niet, terwijl dit middel een afzonderlijke juridische betwisting voert in vergelijking met het tweede middel uit het beroepsschrift.

Door het middel gegrond op de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM niet te beantwoorden, doch daarentegen louter te wijzen op het definitief karakter van de initiële IBVR-beslissing en de gevolgen daarvan op de navolgende hernieuwingsbeslissing, schendt de bestreden beslissing artikel 149 van de Grondwet.”

Beoordeling

a. artikel 3 EVRM

5. Luidens artikel 3, § 2, 9°, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de cassatiemiddelen [bevatten]”.

Onder ‘cassatiemiddel’ moet een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel worden begrepen. Onder ‘uiteenzetting’ van het cassatiemiddel moet worden begrepen, de wijze waarop naar mening van de verzoekende partij die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak wordt miskend.

Het aanvoeren in het middel dat een bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden, vereist op straffe van onontvankelijkheid dat wordt uiteengezet hoe die bepaling geschonden wordt door de bestreden beslissing.

6. Het middel, dat enkel de schending aanvoert van artikel 3 EVRM zonder toe te lichten hoe de bodemrechter met zijn uitspraak die bepaling heeft geschonden, is niet ontvankelijk.

b. artikel 149 van de Grondwet

7.1. De gedetineerde jegens wie de directeur-generaal van de penitentiaire inrichtingen een individueel bijzonder veiligheidsregime (IBVR) heeft opgelegd, heeft luidens artikel 118, § 10, van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ (“basiswet”) het recht beroep aan te tekenen tegen die beslissing van de directeur-generaal bij de beroepscommissie. De artikelen 165 en 166 van de basiswet zijn van toepassing op de beroepsprocedure.

Op de wijze van indiening van het beroep zijn de artikelen 150, §§ 2, 4 en 5, en 163, § 4, van de basiswet van overeenkomstige toepassing (artikel 165, § 4), hetgeen betekent dat, overeenkomstig artikel 150, § 2, van de basiswet, in het beroepschrift “zo nauwkeurig mogelijk de beslissing waarover geklaagd wordt en de redenen van de klacht [*casu quo*: het beroep] [worden] vermeld”.

7.2. Uit deze bepalingen blijkt, overeenkomstig de wens van de wetgever om het beklagrecht voor de gedetineerde zo laagdrempelig als mogelijk te houden (“een procedure die gratis, snel en eenvoudig is”, *Parl.St.* Kamer 2003-04, nr. 231/15, 21), dat van hem niet wordt verwacht dat hij zijn grieven formuleert in de vorm van “middelen” in de betekenis dat een geschonden bepaling juridisch accuraat moet worden aangegeven evenals de wijze waarop die bepaling is geschonden. Het volstaat dat hij “zo nauwkeurig mogelijk” de redenen van zijn beroep opgeeft.

7.3. Bovendien beschikt de beroepscommissie in dezen over volle rechtsmacht met eventueel hervormingsbevoegdheid: zij mag, naar keuze, na een

vernietiging van de beroepen beslissing de zaak terugwijzen of zelf een indeplaatsstellende beslissing nemen (artikel 158, § 3, 2°, van de basiswet).

7.4. Hieruit volgt, eensdeels, dat het voor een verzoekende partij volstaat haar bezwaren voldoende duidelijk feitelijk te omschrijven en, anderdeels, dat de beroepscommissie ertoe gehouden is om het recht toe te passen op de feiten die de partijen op bijzondere wijze hebben ingeroepen en om, op basis daarvan, de door de partijen aangevoerde redenen of bezwaren ambtshalve aan te vullen en de gebreken in hun juridische argumentatie te verhelpen.

8. Artikel 149 van de Grondwet verplicht de beroepscommissie om haar uitspraak te motiveren. Aan deze vormvereiste is voldaan wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet – al waren ze verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen.

9.1. Volgens verzoekers middel is door de beroepscommissie niet geantwoord op de volgende grief:

“Ik ben het niet eens met deze beslissing omdat men opnieuw de IBVR met 2 maanden heeft verlengd, zonder enige versoepelingen toe te kennen. Ik verwijs ook naar men vorige klachten bij de klachtencommissie, hetgeen allemaal gegrond werd verklaard, alsook men lopende klachten bij de beroepscommissie.”

9.2. Het bezwaarschrift, zoals verzoeker dat heeft aangebracht voor de beroepscommissie, luidt volledig:

“Ik ben het niet eens met deze beslissing omdat: men opnieuw de IBVR met 2 maanden heeft verlengd, zonder enige versoepelingen toe te kennen. Ik verwijs ook naar men vorige klachten bij de klachtencommissie, hetgeen allemaal gegrond werd verklaard. Alsook men lopende klachten bij de Beroepscommissie. Het feit dat ze zelfs men kleine broertje van 6 jaar niet toelaten om me achter het glas te zien, zegt heel veel over hun motieven. Dit heeft niets met veiligheid te maken. Ik hoop oprecht op een rechtvaardig besluit van u. Ik dank u.”

Verzoeker merkt op, met verwijzing naar zijn vroegere klachten, dat hij op versoepelingen van zijn veiligheidsregime rekent na de nieuwe verlening en hij wijst *in concreto* erop dat hij bezoek wenst van zijn broertje. Uit de beroepen beslissing van de directeur-generaal blijkt nog dat hij tijdens zijn verhoor door de directeur “betreurt dat hij zijn ouders niet eens kan vastnemen”; zijn raadsman “vermeldt ook het feit dat hij zijn kleine broer om veiligheidsredenen al maanden niet meer gezien heeft”.

10. In de bestreden beslissing antwoordt de beroepscommissie hierop:

“Wat de proportionaliteit van het IBVR betreft, verzet beroepsindiener zich in het bijzonder tegen het feit dat zijn kleine broertje hem niet mag komen bezoeken. De directrice-generaal nam daarvan akte in haar beslissing. De beroepscommissie stelt vast dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd onder verwijzing naar de vertrouwelijke informatie waarom beperkingen inzake het bezoek onvoldoende zijn om de veiligheid te waarborgen. De beroepscommissie nam in elk geval kennis van de geactualiseerde vertrouwelijke informatie, ter waarborging van de rechten van verdediging van beroepsindiener en stelt vast dat beroepsindiener geen bijzondere redenen aanvoert, die de beroepscommissie toelaten om overeenkomstig artikel 158, § 3/1 van de basiswet af te wijken van het vertrouwelijk advies. De beroepscommissie stelt vast dat er in de huidige stand van het geding een absolute en dwingende noodzaak is om het tafelbezoek en telefonisch contact voorlopig volledig te ontzeggen.”

Hiermee geeft de beroepscommissie duidelijk aan, weliswaar mede steunend op vertrouwelijke informatie, om welke reden niet wordt ingegaan op de gevraagde versoepeling van het veiligheidsregime. Daarmee heeft de beroepscommissie voldaan aan de haar opgelegde jurisdictionele motiveringsplicht.

Anders dan verzoeker betoogt, kan in zijn bezwaarschrift niet gelezen worden dat hij beweert ingevolge de zwaarwichtigheid van de hem concreet opgelegde detentieomstandigheden onderworpen te zijn aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM. Op een bezwaar dat niet wordt aangevoerd, moet de beroepscommissie niet antwoorden.

11. Het middel dat de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, faalt in zoverre.

c. besluit

12. Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. Verzoeker put een tweede middel uit de schending van “het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging”, dat hij uiteenzet als volgt:

“1. Verzoekende partij heeft in het beroepsschrift samengevat twee middelen aangevoerd.

Verzoekende partij voert vooreerst aan dat er geen versoepelingen worden toegekend door verwerende partij in de hernieuwingsbeslissing van het IBVR van 4 juni 2025.

Vervolgens beklaagt verzoekende partij dat er zelfs geen contact wordt toegestaan met zijn broer van zes jaar oud.

2. De Beroepscommissie oordeelt als volgt:

‘In de mate dat beroepsindieners stelt dat er geen wettig IBVR kon worden opgelegd aangezien de drie voorheen opgelegd BVM’s onwettig werden bevonden door de klachtencommissie, herhaalt de beroepscommissie haar rechtspraak.

De collectieve brief 156 bepaalt hierover het volgende: ‘De plaatsing in een individueel bijzonder veiligheidsregime kan niet in het begin worden beslist: zij volgt op de toepassing van de bijzondere veiligheidsmaatregel (in voorkomend geval, drie keer verlengd), wanneer deze niet voldoende is gebleken om het hoofd te bieden aan de bedreiging’.

De beroepscommissie stelt echter vast, samen met de directrice-generaal, dat er geen beroep werd ingediend tegen de initiële beslissing tot plaatsing in een IBVR. Deze beslissing heeft zodus een definitief karakter en blijft in het rechtsverkeer aanwezig. De navolgende hernieuwingsbeslissingen, die het vervolg zijn op de initiële plaatsingsbeslissing, zijn wettig.’[...]

De Beroepscommissie oordeelt derhalve dat gezien verzoekende partij geen beroep heeft ingediend tegen de initiële beslissing tot plaatsing in een IBVR, deze zodoende een definitief karakter heeft gekregen en zodoende de navolgende hernieuwingsbeslissing die daar het vervolg van zijn, ook

wettig zijn. Weliswaar werd dit ook door verwerende partij tijdens de procedure voor de Beroepscommissie opgeworpen, doch deze juridische kwalificatie werd niet aan de tegenspraak in hoofde van verzoekende partij onderworpen.

3. Door in de bestreden beslissing te oordelen gezien verzoekende partij geen beroep heeft ingediend tegen de initiële beslissing tot plaatsing in een IBVR, deze zodoende een definitief karakter heeft gekregen en zodoende de navolgende hernieuwingsbeslissing die daar het vervolg van zijn, ook wettig zijn, schendt de Beroepscommissie het algemeen rechtsbeginsel houdende de eerbiediging van het recht op verdediging van verzoekende partij.”

Beoordeling

14. Verzoeker citeert in het middel een passus uit de bestreden beslissing. Die passus is, anders dan verzoeker het poogt voor te stellen, niet het antwoord op de twee beweerd aangevoerde “middelen” over de versoepelingen en het contact met zijn jongere broer.

15. Hiervóór is *sub* 9.2 verzoekers bezwaarschrift *in extenso* geciteerd.

Verzoeker verwijst hierin naar “m[ij]n vorige klachten bij de klachtencommissie, hetgeen allemaal gegrond werd verklaard”.

Verzoeker legt niet concreet uit om welke reden deze vorige beslissingen en procedures een hernieuwing van het IBVR zouden verhinderen. Hij mocht er dan ook van uitgaan dat de beroepscommissie deze grief en het verweer ertegen door de verwerende partij zou beoordelen zoals de beroepscommissie – en de verwerende partij – deze grief hadden begrepen, namelijk “dat er geen wettig IBVR kon worden opgelegd aangezien de drie voorheen opgelegd[e] BVM’s onwettig werden bevonden door de klachtencommissie”.

Wanneer de beroepscommissie in de bestreden beslissing vervolgens daarover oordeelt “dat er geen beroep werd ingediend tegen de initiële beslissing tot plaatsing in een IBVR”, dat deze beslissing “zodus een definitief

karakter [heeft] en [...] in het rechtsverkeer aanwezig [blijft]” en dat “[de] navolgende hernieuwingsbeslissingen, die het vervolg zijn op de initiële plaatsingsbeslissing, [...] wettig [zijn]”, voert zij niet ambtshalve een middel of kwalificatie aan waarover geen tegenspraak is geweest. De beroepscommissie antwoordt juist op het bezwaar dat door verzoeker was aangevoerd dat hij versoepelingen van zijn regime wenst omdat “de drie voorheen opgelegd[e] BVM’s onwettig werden bevonden door de klachtencommissie”, door het recht op de feiten toe te passen zodat het recht van verdediging niet geschonden werd. Verzoeker werd niet verschalkt en moest voorzien – en mocht zelfs de verwachting koesteren – dat zijn grief beantwoord zou worden, wat gebeurde. Dat verzoeker het niet eens is met dit motief levert geen schending van het recht van verdediging op.

16. Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

17. Het derde middel, genomen uit de schending van artikel 118, § 3/1, § 7, vierde lid, en § 10, eerste lid, van de basiswet, luidt:

“1. Artikel 118, § 10, eerste lid, van de Basiswet regelt het beroepsrecht van een gedetineerde tegen de beslissingen van de Directeur-Generaal genomen overeenkomstig artikel 118, § 1, eerste lid, § 3/1, eerste lid, § 7, eerste, tweede en vierde lid, en de §§ 8 en 9 en dat dit beroep moet worden ingediend bij de Beroepscommissie van de Centrale Raad.

De initiële beslissing kadert binnen het toepassingsgebied van artikel 118, § 3/1 van de Basiswet. Dit wordt ook bevestigd in zowel het voorstel van verwerende partij tot hernieuwing van het IBVR^[...] en de hernieuwingsbeslissing van verwerende partij^[...], alsook in de bestreden beslissing^[...].

2. Artikel 118, § 7, vierde lid, van de Basiswet bepaalt dat een IBVR door verwerende partij kan hernieuwd worden, met inachtneming van artikel 118, § 3/1 van de Basiswet.

Artikel 118, § 3/1 van de Basiswet luidt dan als volgt:

[...]

3. De Beroepscommissie oordeelt als volgt:

‘In de mate dat beroepsindiener stelt dat er geen wettig IBVR kon worden opgelegd aangezien de drie voorheen opgelegd BVM’s

onwettig werden bevonden door de klachtencommissie, herhaalt de beroepscommissie haar rechtspraak.

De collectieve brief 156 bepaalt hierover het volgende: ‘De plaatsing in een individueel bijzonder veiligheidsregime kan niet in het begin worden beslist: zij volgt op de toepassing van de bijzondere veiligheidsmaatregel (in voorkomend geval, drie keer verlengd), wanneer deze niet voldoende is gebleken om het hoofd te bieden aan de bedreiging’.

De beroepscommissie stelt echter vast, samen met de directrice-generaal, dat er geen beroep werd ingediend tegen de initiële beslissing tot plaatsing in een IBVR. Deze beslissing heeft zodus een definitief karakter en blijft in het rechtsverkeer aanwezig. De navolgende hernieuwingsbeslissingen, die het vervolg zijn op de initiële plaatsingsbeslissing, zijn wettig.’^[...]

De Beroepscommissie oordeelt derhalve dat gezien verzoekende partij geen beroep heeft ingediend tegen de initiële beslissing tot plaatsing in een IBVR, deze zodoende een definitief karakter heeft gekregen en zodoende de navolgende hernieuwingsbeslissing die daar het vervolg van zijn, ook wettig zijn.

Nochtans luidt artikel 118, § 10, eerste lid, van de Basiswet als volgt:

[...]

Door te oordelen dat gezien verzoekende partij geen beroep heeft ingediend tegen de initiële beslissing tot plaatsing in een IBVR, deze zodoende een definitief karakter heeft gekregen en zodoende de navolgende hernieuwingsbeslissing die daar het vervolg van zijn, ook wettig zijn, voegt de Beroepscommissie aan artikel 118, § 10, eerste lid, van de Basiswet een voorwaarde toe om in beroep te gaan tegen een hernieuwingsbeslissing van een IBVR, die in de wet niet is opgenomen.

4. Gezien de Beroepscommissie een voorwaarde toevoegt aan de wet die er in het geheel niet in voorkomt, schendt zij derhalve artikel 118, § 3/1, § 7, vierde lid, en § 10, eerste lid van de Basiswet.”

Beoordeling

18. Het middel is gericht tegen de passus in de bestreden beslissing waarin de beroepscommissie antwoordt op het bezwaar van verzoeker “dat er geen wettig IBVR kon worden opgelegd aangezien de drie voorheen opgelegd[e] BVM’s onwettig werden bevonden door de klachtencommissie”.

19. De beroepscommissie, die uit de vaststelling dat verzoeker het initiële IBVR niet heeft bestreden de juridisch correcte gevolgtrekking maakt dat dat IBVR definitief en onaantastbaar is en als zodanig de wettigheid van de navolgende hernieuwingsbeslissingen niet aantast, verwerpt dat bezwaar maar voegt

geen voorwaarde toe aan het recht van verzoeker om in beroep te gaan tegen de thans bestreden hernieuwingsbeslissing. Verzoeker verwacht de voorwaarden om in beroep te gaan met het lot van de bezwaren die hij in dat beroep aanbrengt. Noch in dit middel, noch in een ander middel toont verzoeker aan dat de beroepscommissie een aangevoerde grief onbeantwoord heeft gelaten.

20. De bestreden beslissing beperkt voorts in genen dele verzoekers recht om op te komen tegen navolgende hernieuwingsbeslissingen, zo hij dat wenst. In zoverre verzoeker de bekritiseerde passus opvat als een uitspraak van de beroepscommissie over de “automatische” wettigheid van toekomstige, nog te nemen hernieuwingsbeslissingen, leest hij méér in de beslissing dan er staat. In zoverre mist zijn middel feitelijke grond.

21. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 26 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tien juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Jurgen Neuts,	staatsraad,
Jim Deridder,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren